

VENNAD «Oleme väga lähedased ja hojame alati kokku.» Pildil vasakult vanem vend Denis, keskel Pavlo, paremal noorem vend Juri.

LÖPETANUD KA SAKSOFOONI ERI-ALA Pärast muusikakooli läks Pavlo Prokofjevi-nimelisse muusikaakadeemiasse edasi õppima jazz-saksofoni.

PEREKOND Pavlo on õnnelik, et abikaasa Janaga on neil täielik teineteise mõistmine. Poeg Nikita annab neile ühiselt hingamist.

selgeks saada. Jana õpib seda samuti ja pojal käib kogu õppimine eesti keeles.

Jana armastab väga Eestit ja Tallinna. Ta kiidab siinsete toiduainete kvaliteeti. Piimatooted on siin jumalikud!

Milline on teie toidulaud?

Ma ei söö praegu liha, kuid kala küll. Miks? Sest nii on tervisele kasulik. Ukrainas on enamik roogi lihaga. Ma olen oma isu sellest täis söönud. Ukrainlased armastavad üldse palju süüa, ma olen väsinud sellest suurest söömisest. Panustan rohkem puuviljadele ja salatitele. Nüüd on energiat rohkem. Alkoholi ma ei tarvita, selleks pole aegagi, sest ma laulan ju iga päev. Kui jood, siis järgmisel päeval häälepealad värisuvad. Nagu Ukrainas öeldakse – vähe ma ei taha, aga palju ei saa. Ma siis parem ei joogi.

Kuidas sa Janaga kohtusid?

Me kohtusime Varssavis ooperikonkursil. Armastus on seletamatu. Meil on sarnane iseloom, mõistame teineteist poolelt sõnalt. Pidasime 2013. aastal Kiievis uhked pulmad. Minu jaoks oli see tähtis, sest olen provintsist pärit. Jana on Kiievi tüdruk.

Kas su elus on olnud raskeid aegu?

90ndad olid Donetskis väga rasked. Kui me ema 1997. aastal suri, siis sõime ainult tart. Kaevurid töötasid end kopikate eest surnuks, palka maksti raudnaelades – minige müüge need turul maha! Kuna isa oli üks kolme lapsega, sai ta tasu siiski rahas.

70 protsendile Donetski elanikest jätkuvad 90ndad praegugi. Palkadest, mis on äär-

miselt väikesed, läheb üle poole üüriks. Palka makstakse keskmiselt 700–800 grivnat. 10 grivnat on 1 euro – eks arvestage ise.

Mul on Donetskis kolmetoaline korter, kus elab mu lihane tädi. Ma maksin tema üüri, aga nüüd pandi pangad kinni ja ma ei saa sinna raha saata. Nüüd tuleb kohale sõita ja maksta sularahas – kiviaeg! Aga sõita sinna – see oleks rumal surm lihtsalt. Mind võetaks kohe kinni ja lastaks kohapeal maha. Seal küsimusi ei küsitaks. Linnas on anarhia.

“Mind nad isegi kuulavad, sest mul on selline välimus, et peetakse poksijaks.”

Sooviksid sa sinna tagasi minna, kui olukord stabiliseerub?

Ma armastan Donetskit ja Kiievit, aga tahan elada Tallinnas. Sooviksin Tallinna maja osta. Olen siia integreerunud, ma ei tunne end võõrana. See on minu kodumaa. Kui bussis hakatakse vene keeles karjuma, siis ma rahustan, et mis sa karjud, sa sõidad siin ju bussis tasuta. Äkki tahad sa Donetskis elada? Ma võin seda korraldada... Mul on seal korter, mine ja ela, kui nii tark oled. Ei tohi solvata kohta, kus sa elad, see on austamatus.

Ma ei püüa kedagi harida, see on nende endi asi. Aga kui sulle midagi ei meeldi, siis ole kodus ja karju seal. Ühiskondlikus

transpordis ei tohi nii teha. Mind nad isegi kuulavad, sest mul on selline välimus, et peetakse poksijaks.

Ma armastan Eestit. Ma isegi ei mõtle, et peaksin siit ära sõitma. Mujale tööle, seda küll, aga mitte päriselt elama. Suvel käime ikka Ukrainas – Jana on ju Kiievist – ja tuli välja, et tema ei saa ilma Kiievita elada.

Mis sind Estonias ees ootab?

Tulemas on Paul Hindemithi «Cardillac», kus mul on ohvitseri roll. See on üks verisemaid oopereid. Tegelen praegu ka Šostakovitši «Süüdi Michelangelo Buonarroti tekstidele» peaosaga, mis on eriti raske. Seda on raske laulda, igaüks ei saa sellega hakkama. Aga mulle see ooper meeldib.

Kui kõik läheb hästi, siis tuleb juunis oratoorium «Elias». Jaanuaris on Estonias plaanis «Aida», kus ma samuti laulda loodan.

Oled sa õnnelik?

Õnne saladus on mõistuslikus arenemises. Minu jaoks. Kunsti nimene peab hästi orienteeruma kirjanduses ja kunstis. Sa mitte ainult ei laula ooperit, sa pead teadma ka selle ajalugu.

Muidugi on õnn perekond. Aga õnn peab olema ka sinus endas. Tegelege oma asjaga – mis see ka ei maksaks! – ja ärge andke alla. Kui sõidate jalgrattaga ja kukute, tõuske püsti ja sõitke edasi. Elu on nii tehtud, et kui kukud viis korda, siis mõtled, et seda asja tuleb tõsisemalt teha, ja pööradki sellele rohkem tähelepanu. Inimene õpib praktikas.